

כלכלה • ניהול • השראה

- **פורטפוליו** ← 2
עם פנחס פוזיילוב,
ממייסדי תעשיית
היהלומים בישראל
- לא מפסיקים לראות
עגלות קפה בכל פינה?
המציאות בענף לא
נוצצת כמו שנדמה
שירה ספיר ← 10
- המיליארדר המקסיקני,
המתחזה עם השם
המיוחס ו-400 מיליון
דולר שנעלמו
18 ← THE WALL STREET JOURNAL
- **הנחלה** ← 22
לייזר וגלי קול:
המומחים שממפים
את מערכות ההגנה
האווירית של העתיד
**הילה ויסברג ודין
שמואל אלמס**
- **תשבצים** ← 24
- **תופרת יום** ← 26
הנוסטלגית, הפסטורלית,
הבריאה וזו עם הפיצות
המטורללות: בדקנו את
הטרנד של הישראלים
- מדורו של **יואב קרני**
יצא לחופשה וישוב
בשבוע הבא

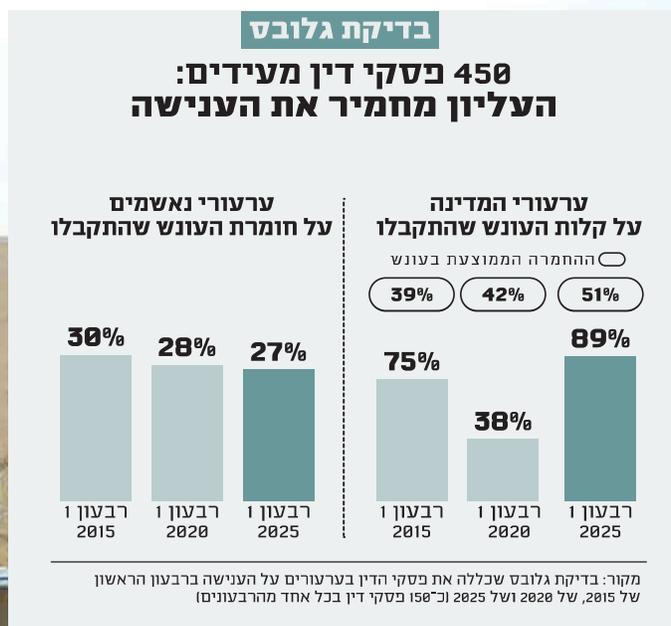
כך הוביל שופט אחד להחמרת הענישה הפלילית בישראל

בדיקת גלובס מגלה כי בחמש השנים האחרונות נרשם זינוק של פי 2.3 במספר ערעורי המדינה שהתקבלו בפלילים והחמרה של 20% בגזר הדין • זאת לעומת המגמה בעשור שעבר, שהקלה במדיניות הענישה והטילה ספק ביעילות המאסרים כגורם הרתעה • את השינוי מכתוב בעיקר **שופט העליון יוסף אלרון**, שפורש בחודש הבא • איך ייראה היום שאחרי? איתמר לוין ← 4

אחרי שנים של הקלה בענישה הפלילית: השופט אלרון הפך את המגמה

גלובס צלל ל־450 פסקי דין פליליים בעשור האחרון ומצא: שיעור ערעורי המדינה שהתקבלו בעליון זינק ב־130% בין הרבעון הראשון של השנה לבין התקופה המקבילה ב־2020, וגם בחומרת גזר הדין נרשמה עלייה ניכרת • זאת ביחס הפוך לעשור שעבר, שבו הוקלה הענישה מתוך התפיסה שכליאה אינה בהכרח התשובה לפשיעה • על המגמה הזאת מנצח השופט יוסף אלרון, שהוביל רבות מההכרעות • עם פרישתו בחודש הבא עולה השאלה מה הכיוון שילך אליו בית המשפט ◀ **איתמר לוי**

← העונש "מקל עם המשיבים יתר על המידה, באופן חריג וקיצוני", כתב בפברואר שופט העליון יוסף אלרון בהתייחסו לגזר הדין שקיבלו האחים חמוה ונאיף דחלה, שהורשעו בסחיטה ואיומים בפרשת פרוטקשן של עשרות אלפי שקלים ביישוב טורעאן. שופטת המחוזי בנוף הגליל יפעת שיטרית גורה עליהם 36 ו־31 חודשי מאסר. אלא שאלרון קיבל את ערעור המדינה ודן אותם ללא פחות משבע ושש שנות שנות מאסר בפועל. "המשיבים לא בחלו בתוכן האיומים ומעשי הסחיטה, בעודם מתנהלים ככוחניות ובכריזנות, משל היו 'ארוני הארץ'", תיאר אלרון בצירוריות.

כמה ימים קודם לכן החמיר אלרון את עונשו של דניאל בן־אבו, שדקק את החבר לשעבר של חברתו לשעבר והותיר אותו נכה המתקיים מקצבה. שופט המחוזי בירושלים רמי רובין גזר עליו 32 חודשי מאסר – עונש אשר "רחוק עד מאוד מלתת ביטוי הולם לחומרת מעשיו ולהשלכותיהם, ובפרט נוכח הפגיעה הקשה שנגרמה למתלונן", כתב אלרון. "ניתן רק לדמיין את רגעי האימה מעיניו של המתלונן ואת חרדת המוות שאחזה בו, עת נס על נפשו מפני המשיב, אשר לא הרפה ממנו והמשיך לרדוף אחריו".

העונש שגזר עליו הוא חמש שנות מאסר. במקרה הראשון אלרון, בהסכמת השופטים אלכס שטיין וחאלד כבוב, החמיר את העונש פי 2.3, התערבות נדירה בהיקפה. במקרה השני העונש שגזר, הפעם בהסכמת השופט שטיין והשופטת רות רונן, היה גבוה ב־88%.

אין זה מקרה שאת שני פסקי הדין הללו כתב אלרון. לפני שהצטרף באוקטובר 2017 לבית המשפט העליון, הוא היה שופט ונשיא המחוזי

בחיפה ודן במאות תיקי פשע חמור. מאז פרישתו של השופט ג'ורג' קרא במאי 2022 הוא הפליליסט המוביל בעליון, ובשנים האחרונות עומד בראש רבים מהרכבי הערעורים בתחום. תפישתו ברורה: יש להחמיר בענישה, במיוחד בעבירות שהפכו למכת מדינה, כמו נשק ורמי חסות.

ומשום שהוא מוביל את רוב הכרעות התיקים הפליליים בעליון, נדמה שהוא גם האחראי במידה רבה לשינוי המגמה שחל בבית המשפט לעומת העשור שעבר. באותן שנים ניתן היה לדבר על פחות החמרה ואולי אפילו על הקלה מסוימת במדיניות הענישה. ואת בין השאר בעקבות ועדת דורנר, שהמליצה להתמקד בהרחבת חלופות מאסר, שיקום בקהילה והפחתת השימוש בעונשי מאסר. "מרבית המקרים שבהנו סוגיה זו לא מצאו קשר בין החמרה ברמות הענישה לבין קידום הרתעה אישית או כללית", כתבה הוועדה, בראשות השופטת בדימוס רליה דורנר, שהגישה את המלצותיה ב־2015.

האם השנים האחרונות הן אכן עדות להחמרה מחודשת ואף רבה מכפי שהייתה בעבר? גלובס צלל ל־450 פסקי דין כדי להבין אם מדובר במגמה מובהקת ומה צפוי לבית המשפט העליון עם פרישתו של אלרון בחודש הבא.

מגמה ברורה שותפים לה כל השופטים

הבריקה כללה את פסקי הדין בערעורים על הענישה ברבעון הראשון של 2015, של 2020 ושל 2025 (כ־150 פסקי דין בכל אחד מהרבעונים). התוצאות ברורות: ב־2020 התקבלו פחות ערעורים של המדינה מאשר ב־2015, ואילו ב־2025 – השיעור גבוה בהרבה. במקביל נרשמה ירידה (לא חדה אך מתמדת) במספר ערעורי הנאשמים שהתקבלו. הדבר מלמד כי בדרך כלל בתי המשפט המחוייבים מאמצים את מדיניות העליון, וכי הפרקליטות מבקשת ומקבלת עונשים חמורים יותר; כאשר יש סטייה לקולה – העליון מתערב הרבה יותר. ההחמרה הממוצעת (מספר החודשים שנוספו לעונשי המאסר בחלוקה למספר פסקי הדין) גם היא גבוהה משמעותית. לפני עשר שנים קיבל בית המשפט העליון 75% מערעורי המדינה והחמיר את הענישה ב־39% בממוצע; לפני חמש שנים התקבלו רק 38% מערעורי המדינה והעונשים הוחמרו בממוצע ב־42%; ואילו ברבעון הראשון השנה התקבלו 89% מערעורי המדינה והענישה הוחמרה ב־51% בממוצע. מן הצד השני, ערעורי הנאשמים – 30% מהם התקבלו ב־2015, 28% ב־2020 ורק 27% השנה.

במילים אחרות: השנה התקבלו כמעט פי 2.5 ערעורים של המדינה לעומת 2020. אלרון ישב בהרכב בעשרה מבין 15 פסקי הדין ←

השופט יוסף אלרון.
דומיננטיות יוצאת דופן
בפסיקה הפלילית

גורם משפטי בכיר: "איך אפשר לתת היום עונשים שנתנו פעם לעבריינים קטנים? היום משפחות כשע שולטות. עסקים לא יכולים לזוז, מכרזים של משרד הביטחון לא יכולים להתנהל"

המחמירים וכתב את חוות הדעת העיקרית בארבעה מהם. שטיין, המסתמן כפלייליסט הבולט הבא לצד כנוב, כתב את חוות הדעת העיקרית בחמישה ערעורים. יש בכך כדי לרמוז מה עשוי לקרות אחרי פרישתו של אלרון ב-20 בספטמבר. אם שטיין יהיה הפלייליסט המוביל - מגמת ההחמרה צפויה להימשך. לגבי כנוב התמונה מורכבת יותר: כשופט מחוזי הוא נודע כמתמיד, אך בעליון הוא מגלה לעיתים פן מקל.

לצד זאת חשוב לציין כי למגמת ההחמרה שותפים כמעט כל שופטי בית המשפט העליון. ב-15 פסקי הדין השנה השתתפו גם המשנה לנשיא נעם סולברג והשופטים דפנה ברק-ארז, דוד מינץ, יעל וילנר, עופר גרוסקופף, יחיאל כשר ורות רונן - סך הכול עשרה מבין 12 השופטים המכהנים כיום. כל פסקי הדין ניתנו פה אחד, בלי הבחנה בין "שמרנים" ל"ליברלים". בשנת 2020 התקבלו שמונה מערעורי המדינה על קולת העונש. השופט קרא כתב שלוש מחוות הדעת העיקריות, וכמוהו אלרון; את השתיים האחרות כתבו וילנר ושטיין. אז הצטרפו אליהם חנו מלצר, ניל הנדל, יצחק עמית, סולברג, מני מוזו, גרוסקופף והנשיאה אסתר חיות - 11 מתוך 15 שופטי העליון.

בשנת 2015 התקבלו 20 ערעורים של המדינה על קולת העונש. השופט הרומינגני היה אליקים רובינשטיין, אשר כתב שבע מחוות הדעת העיקריות. עוזי פוגלמן כתב חמש, והשאר התחלקו בצורה שווה למדי בין חיות, הנדל, עמית, צבי זילברטל, מוזו, סלים ג'ובראן וברק ארז. גם אז הייתה אחידות דעים: 13 מבין 15 שופטי העליון חתמו על פסקי הדין המחמירים.

"שינוי משמעותי מאז"

"שהרכב התחלף"

"יש אינדיקציות רבות למגמה כללית של החמרה בענישה בארבע השנים האחרונות", אומר פרופ' אורן גזל-אילל, סגן נשיא אוניברסיטת חיפה, סגן יו"ר הוועדה למניעת הרשעות שווא ומומחה בולט בתחום הפלילי, שהיה חבר בוועדת דורנר. "לאחר שפורסם בשנת 2015 דו"ח ועדת דורנר, שמתח ביקורת על ההחמרה בענישה, ניתן היה לראות ירידה במספר האסירים. בתי המשפט, בעיקר בערכאות הנמוכות, התייחסו ברצינות לדו"ח, השמליץ לצמצם את השימוש בכליאה, ונראתה ירידה בהיקף השימוש במאסרים".

גזל-אילל מוזכר גם את פסק דינו של בג"ץ בשנת 2017, שבו נקבע ששטח המחיה המינימלי לאסיר צריך להיות שלושה מ"ר בתוך תשעה חודשים ו-4.5 מ"ר בתוך שנה חצי. שמונה שנים מאוחר יותר, המדינה לא קרובה לעמוד בהוראת בג"ץ. המדינה ביקשה עוד ועוד דחיות וארכות, ומלצר אף ציין באחת מהחלטותיו כי ייתכן שלאסירים תהיה בקרוב עילה לתבוע את המדינה על מצבם. אלא שנראה שאיש אינו

השופט בדימוס חנו מלצר. ייחס יותר חשיבות לזכויות אסירים

השופט חאלד כנוב. נודע כמתמיד במחוזי, אך מגלה פן מקל בעליון

השופט בדימוס אליקים רובינשטיין. הורה להגדיל את שטח המחיה לאסירים

רוחק במדינה. מאז תחילת המלחמה המשבר חמור במיוחד, עם תפוסה של 150% בבתי הכלא ואלפי אסירים שישנים על הרצפה.

"שופטים שייחסו חשיבות רבה יותר לזכויות אסירים התחלפו בשופטים שמאמינים שהחמרה בענישה מקדמת את המלחמה בפשיעה. מאז שההרכב התחלף ניכר שינוי משמעותי בגישה של בית המשפט העליון, שמשפיע כמוכח על גזירת הדין בערכאות הנמוכות יותר. יותר ויותר גזרי דין של העליון קובעים שיש לקבוע רף ענישה חמור יותר בעבירות שונות, ואין כמעט החלטות שקובעות שראוי להפחית בחומרת העונש".

"זו השקפת העולם שלהם. זו כמעט אמונה דתית מבחינתם, ועם זה אי אפשר להתווכח", אומר משפטן בכיר על אלרון ושטיין. "אלרון ניצל את הרפורמה בעבירות המתה (שקבעה סוגים שונים של המתה ולצדן מנעד של ענישה - א"ל) כדי להוביל לשינוי דרמטי והחמרה

השופט אלכס שטיין. מסתמן כפלייליסט הבולט הבא

משפטן בכיר: "זו השקפת העולם של אלרון ושטיין, זו כמעט אמונה דתית מבחינתם, ועם זה אי אפשר להתווכח. אלרון ניצל את הרפורמה בעבירות המתה כדי להוביל לשינוי דרמטי"

מאוד משמעותית". אלרון אומר בכמה מפסקי הדין שלו שמדובר במכות מדינה שצריך להיאבק בהן באמצעות החמרה בענישה.

"יש הרבה מחקרים שמלמדים שהענישה לא מרתיעה. גם הכנסת קבעה בתיקון 113 לחוק העונשין (שעניינו הבניית שיקול הרעת השיפוט בענישה - א"ל) שהמגמה המרכזית בענישה היא גמול על העבירה ולא הרתעה. בית המשפט העליון מתעלם מזה. לציבור יותר קל לתפוס עונש כהרתעה מאשר כגמול, והוא תמיד רוצה עונשים יותר חמורים. חוץ מזה, מי אמר שעבירה כלשהי היא מכת מדינה? ברקתם את זה?".

לדבריו, ההחמרה הנוכחית היא תגובה נגד להקלה של העשור שעבר, ולכך נוספו העלייה בפשיעה בחברה הערבית והמלחמה. "בפסיכולוגיה בגרוש ניתן לומר ששערתינו פחות סומרות כאשר אנהנו שומעים שהמדינה פוגעת בבני אדם".

"השכיחות של עבירות"

"מסוימות חייבה מענה אחר"

גורם משפטי בכיר רוחה את הביקורת ואומר שההחמרה בענישה היא מחויבת המציאות ומשיגה תוצאות. "השכיחות של עבירות מסוימות - והדרוגמאות הבולטות ביותר הן נשק ורמי חסות - חייבה מענה עונשי אחר. משפחות פשע משתוללות בכל הארץ, לא מצליחים להתמודד עם הפשיעה במגזר הערבי. זו מציאות הווה ואי אפשר לתת עונשים של פעם. איכות החיים והביטחון האישי התערערו בצורה יוצאת דופן, וזה מחייב את בית המשפט העליון להתוות ענישה אחרת".

הבכיר רוחה את הטענה שלפיה ענישה מחמירה אינה מרתיעה. הוא מביא כדוגמה את הסחר בנשים ואומר כי לאחר שבתי המשפט החלו לגזור עונשי מאסר דרספתיים על עבירה זו - התופעה נבלמה באופן מיידי. לדעתו, כעת ניתן לראות גם את השלכות החמרת הענישה בעבירות נשק: "יש המון נשק בשטח, אבל אנשים יותר נרתעים מלהשתמש בו".

קשה לדעת אם תהיה השלכה דומה להחמרת הענישה בתחום הפרוטקשן, שעליה הורה אלרון בעניין רחלה. אבל הבכיר טוען שאין מנוס: "איך אפשר לתת היום עונשים שנתנו פעם לעבריינים קטנים? היום משפחות פשע שולטות. עסקים לא יכולים לזוז, מכרזים של משרד הביטחון - של משרד הביטחון - לא יכולים להתנהל. פעם היינו שומעים על משפחות פשע אחת או שתיים. היום צצים שמות של כל מיני משפחות והמטרה לא מצליחה להתמודד איתן".

בתשובה לשאלה אם העליון לא חורג מהגבולות שהתוותה הכנסת, הבכיר רומז שלעיתים אכן מדובר בגמול על העבירה: "כשאתה יושב ובוהן את המכלול, אתה רואה דברים שבהם אי אפשר שלא להחמיר בענישה. עובר בבית אבות שלוקה

מהרשות השופטת נמסר: "כחלק מתפקידו של בית המשפט העליון בקביעת רף הענישה הראוי אלרון אינו מחיל באופן גורף מדיניות של החמרה או הקלה. הוא מיישם את החוק בכל מקרה על פי נסיבותיו"

חומר ניקוי ותוקף זקן נכה בחלציו - נראה לך ששנת מאסר זה עונש מספק?

התיקון שהשיג את המטרה הפיכה

עו"ד אורי קורב מכיר היטב את המשפט הפלילי משני צידי המתרס, כמי שהיה מנהל המחלקה הפלילית בפרקליטות מחוז ירושלים (והתובע במשפט אולמרט) וכיום שותף בכיר במשרד בן צור קורב. לרבניו, "בית המשפט העליון צורך כשהוא רואה את עצמו כמי שאמור להוביל את נושא הענישה הראויה ולהגן על החברה מפני התנהגות עבריינית. אולם ככלל הענישה המחמירה משקפת מערכת משפטית המעדיפה גישה נוקשה, תוך התעלמות מהמקרים המעידים שאין קשר בין ענישה מחמירה להרתעה".

לדעת קורב, "ענישה מחמירה ככלל מוצדקת וראויה במקרים שבהם מדובר בארגוני פשיעה מאורגנים ומסוכנים, שכן היא משמשת ככלי עיקרי במאבק נגד פעילות פלילית המאיימת על ביטחון הציבור ושלמות החברה. גם במקרים של רדציביוס (עבריינות חוזרת - א"ל) יש מקום לשימוש בענישה מחמירה, בשל הצורך להגן על החברה, ובמקרים כאלה בהחלט לעקרון הגמול יש משקל רב יותר.

"הענישה המחמירה היא אחד הכלים המרכזיים שיכולים לשבור את שרשרת הפשיעה, הן במונחי הרתעה והן במונחי הרחקה מהחברה". אבל ככלל, הוא טוען, "צריך לחזור לעקרונות הישנים של ענישה אינדיבידואלית, תוך מתן משקל רב יותר לעקרון השיקום".

תיקון 113, מראשית העשור הקודם, נתפס כאחת הרפורמות החשובות ביותר בדיני העונשין בישראל. אך כבר בזמנו עלו חששות שהוא יביא להחמרת הענישה. "החוק התיימר להוביל למהפכה בתחום הענישה תוך מתן מעמד בכורה לעקרון הגמול, אבל נכשל כישלון חרוץ", אומר קורב.

"בית המשפט משתמש במונחים כמו 'מכת מדינה' כדי להצדיק את החמרה בענישה. ומתי אין מכת מדינה? סמים, תעבורה, אלימות, עבירות רכוש, העלמת מס? לעיתים נרמה שהעובדה שהעליון מנותק מההוויה בתיק הספציפי, בניגוד לערכאה הראשונה שפוגשת את הנאשם ואת העדים לעונש, משפיעה אף היא על חומרת הענישה".

סגנון בכיר אחר מצטרף לביקורת על תיקון 113 ומדגים עד כמה השימוש בו יכול להיות בעייתי. "קשישה בת 70 פותחת את הדלת, מישוה נכנס, מתנפל עליה, מכה אותה ותולש לה מהצוואר שרשראות. העונש המרבי הוא 14 שנות מאסר. מה המתחם שהיית נותן?"

שש"מזונה שנות מאסר. עכשיו אוסיף לך את זה שהתוקף הוא כלכל אישה, בת 65, דרת רחוב, תשושת נפש.

התיקים עם החמרה הגבוהה ביותר בכל תקופה

העבירה העיקרית	העונש במחוזי	העונש בעליון	הרכב בעליון*
נשק	שבעה חודשים	15 חודשים	שהם, חיות, מלצר
אלימות	שישה חודשי מאסר בפועל	שנה	רובינשטיין, דנציג, עמית
חבלה מחמירה	שלוש שנים	חמש שנים	עמית, רובינשטיין, חיות
חבלה חמורה	עשרה חודשים	18 חודשים	וילנה, מזוז, גרוסקופף
מין	שנתיים	שלוש שנים	אלרון, מלצר, וילנר
טרור	שנתיים	32 חודשים	אלרון, הנדל, שטיין
סחיטה באיומים	שלוש שנים	שבע שנים	אלרון, שטיין, כבוב
סחיטה באיומים	31 חודשים	שש שנים	אלרון, שטיין, כבוב
אלימות	32 חודשים	חמש שנים	אלרון, שטיין, רונן

מקור: בדיקת גלובס שכללה את פסקי הדין בערעורים על הענישה ברבעון הראשון של 2015, של 2020 ושל 2025 (נכון לפסקי דין בכל אחד מהרבעונים) * השם הראשון הוא של השופט שכתב את חוות הדעת העיקרית

הפרקליטות סגרה איתה על שישה חודשי עבודת שירות. אתה רואה את הפער בין התיאוריה למציאות, ולכן המתחמים הם ישראלוף אחד גדול".

אחראי לכמחצית מפסקי הדין הפליליים

הרומינגטיות של השופט יוסף אלרון בפסיקה הפלילית יוצאת דופן. מבין 148 פסקי דין מנומקים בבית המשפט העליון בשנה האחרונה הוא כתב את חוות הדעת המובילה ב-67% - דהיינו 45%. אחרי שטיין עם 11%, וכבוב - הצלע השלישית ברבים מההרכבים הפליליים כיום - 9%. ביניהם, במפתיע, נמצא דוד מינץ (שמומחיותו בתחום האורחי) עם 9.5% מחוות הדעת המובילות. אלרון היה

השופטת בדימוס דליה דורנר, הוועדה בראשותה קראה להפחית במאסרים ממושכים

בהרכב ב' 171 ערעורים פליליים (פי 1.3 משטיין שבמקום השני ופי 3.6 מהנשיא יצחק עמית) וישב בראשו ב' 131 מהם - שיעור שאין לו אה ורע ביתר תחומי הפסיקה. יתר שופטי העליון מצויים הרחק מאחור.

לא מדובר רק בכמות, אלא גם באיכות. אלרון כתב את פסקי הדין ברוב המכריע של הפרשות המסועפות והמסעירות בשנים האחרונות: המחבל עמירם בן-אוליאל שהורשע ברצח משפחת דוואבשה, בנימין זאבי בפרשת רצח הנער נסים שטרית, אביעד משה שניסה לרצוח את רעייתו שירה איסקוב, רצח הרב אלעזר אבוהצירא ופרשה 512 (ארגון הפשע של יצחק אברג'יל).

מי ייטול את ההובלה אחרי פרישתו של אלרון בחודש הבא? לבית המשפט העליון יחסו ארבעה שופטים, ובתחום הפלילי יש צורך בהתמחות מיוחדת - גם משום שמדובר בדיני נפשות וגם משום שהעד העובדתי והמשפטי בו שונה מכל תחום אחר.

המועמדים הטבעיים הם שטיין וכבוב. שטיין הוא מומחה עולמי בראיות ואכיפת חוק, והיה חבר בוועדה לרפורמה בסדר הדין הפלילי. כנבוב עסק בפלילים בבתי משפט השלום והמחוזי (אם כי באחרון - בעיקר בעבירות ניירות ערך). עם זאת, ברור שכל שופטי העליון יצטרפו לשאת בנטל, ודאי כל עוד השר יריב לוין מסרב לאייש את כל התקנים בו.

תגובה: "אין לאלרון מדיניות החמרה"

מדוברות הרשות השופטת נמסר בתגובה: "כחלק מתפקידו של בית המשפט העליון בקביעת רף הענישה הראוי בעבירות השונות אלרון אינו מחיל באופן גורף מדיניות של החמרה או הקלה בענישה. הוא מיישם את החוק ואת מדיניות הענישה הראויה בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו. כמי שניהן שנים ארוכות בבתי המשפט השלום והמחוזי אלרון מכיר בעדיפות הערכאה הריונית לעניין קביעת העונש הראוי ובכך שההתערבות בו תיעשה במקרים חריגים וכך נכון שהיה".

"כניסת הרפורמה בעבירות ההמתה הייבה את בית המשפט העליון לצקת תוכן להוראות הרפורמה, לפרשה וליישמה. לאלרון עשרות פסקי דין, שניתנו ברובם הגדול בהסכמת כלל חברי ההרכב, שבהם הוא מתייחס למדיניות הענישה בעבירות הרצח בעקבות הרפורמה בעבירות ההמתה. פסקי הדין המנומקים מדברים בעד עצמם. יוער כי במישור האחריות הפלילית פסיקתו של אלרון תיחמה והגבילה את היקף השתרעותה של עבירת הרצח בנסיבות מתמירות, והקלה את רף ההוכחה הנדרש לצורך כניסה לגדרי עבירת ההמתה בנסיבות של אחריות מופחתת. בכל מקרה, גם לעניין עבירות ההמתה - אלרון מקפיד לשפוט כל מקרה לפי נסיבותיו שלו".

פרופ' אורן גזל-אייל, סגן יו"ר הוועדה למניעת הרשעות שווא: "לאחר שפורסם דוח ועדת דורנר ניתן היה לראות ירידה במספר האסירים. בעיקר בערכאות הנמוכות התייחסו לזה ברצינות"